

[Iver Poulsen.]

med handelsministeren i, at hvis vi skal bryde den onde cirkel, hvorved indkomsterne gennem højere priser og avancer og højere lønninger presses op over det niveau, som produktiviteten i samfundet betinger, er det nødvendigt, at alle befolkningsklasser viser tilbageholdenhed i deres indkomstkraav. Det er en udtalelse, som vi har hørt nogle gange i den senere tid. Den højtærede handelsminister erkender endvidere, at det må forventes, at de sanerende virkninger af det økonomiske forlig slår igennem i løbet af efteråret og da vil bevirke en afdæmpning af efterspørgselspresset, hvilket i sig selv vil medføre, at det for de handlende kan blive vanskeligt at fastholde de nuværende avancer, hvis de ikke vil se deres omsætning gå ned, og det er der vel ingen af de handlende der ønsker.

Jeg synes ærlig talt, at den højtærede handelsminister dermed ganske klart har tilkendegivet, at hans eget forslag er overflødigt. Det er ikke de såkaldte urimelige pris- og avancestigninger, der har bragt vor økonomi ud af balance og forringet vor konkurrenceevne, men derimod, som handelsministeren rigtigt har sagt, løn- og andre omkostningsstigninger. Skal det formål, som lovforslaget tilsigter, at medvirke til at bringe balance i vor økonomi, opnås, må man gå løs på de egentlige årsager til ulykkerne, nemlig de løn- og indkomststigninger, som ikke kan dækkes af vor produktion, og det er denne, og det skal indrømmes ubehagelige, men tvingende nødvendige opgave, som regeringen synes at ville vige tilbage for. Nu forsøger regeringen at mistænkeliggøre handelens folk og hænge handelen ud som syndebuk for de ulykker, der har ramt vor økonomi, og som i virkeligheden skyldes regeringens svaghed og veghed over for uansvarlige krav om løn- og indkomststigninger. Der er også i dag nævnt enkelte eksempler på, hvordan handelen opfører sig med hensyn til avancer, bl. a. sagen med termometrene, men man kan virkelig ikke mistænkeliggøre en hel stand på grund af sådanne enkelttilfælde, selv om man måske kan nævne en række af dem. Der kan jo også nævnes eksempler på det stik modsatte. Således er jeg personlig heldigvis i den situation, at

jeg endnu kan få varer, som indgår i mit daglige forbrug, til det, man kalder gammel pris. Man kan ikke ud fra sådanne enkelttilfælde mistænkeliggøre en hel stand.

Den onde cirkel og den økonomiske galskab standses imidlertid ikke af lovforslag som det foreliggende, men kun af en håndfast politik, som griber om ondets rod, den rod, som den høje regering så udmærket kender. For os er der ingen tvivl om, at den højtærede handelsminister har ret, når han siger, at den bedste sikring imod urimelige priser og avancer er den frie konkurrence, og at konkurrencen i alt væsentligt allerede er så hård, at den nok skal sikre forbrugerne imod de urimelige priser og avancer, der tales så meget om. Det er vel endog sandsynligt, at konkurrencen i den nærmeste tid vil blive yderligere skærpet og måske derfor endog tvinge en prisnedgang frem.

Lovforslagets gennemførelse vil betyde mere offentlig indblanding i handelens forhold, en indblanding, som efter vor opfattelse allerede er mere end tilstrækkelig til, som man siger, at beskytte forbrugerne imod den grådige handelsstands udnyttelse. At en socialistisk regering benytter lejligheden til at få gennemført en kærkommen beredskabsbestemmelse — som den højtærede handelsminister betegnede lovforslaget — som tilstræber at sikre større statsindblanding i handelens forhold, er der måske ikke så meget at sige til, men at gøre det under påberåbelse af, at lovforslaget vil bidrage væsentligt til at bryde den onde cirkel og bringe balance i landets økonomi, kan da vist kun være en slags spil for galleriet, en paradeforestilling, som skal tilfredsstille visse befolkningsgruppers krav, og en slags taktisk bestemt afværgeforanstaltning over for de vanskeligheder, regeringen må forudse at den vil blive stillet over for under det kommende forårs lønforhandlinger. Hvis der virkelig er alvor bag regeringens ønske om at få genskabt balancen i landets økonomi og få skabt et fast prisniveau, burde den meget hellere rette sin opmærksomhed og sine anstrengelser imod den længtidning, som finder sted, og imod de forøgede statsudgifter, f. eks. dem, der bliver følgen af gennemførelsen af det teaterlovsforslag, vi drøftede i går. Det er sådanne steder, den væsentlig-